

danks enkele lofwaardige pogingen in deze richting gedaan. Het ziet er naar uit, dat veel mensen lid worden om gezellig te wandelen en en-passant wat op te steken, of 's zomers met de K.N.N.V. te gaan kamperen.

In de laatste 10 jaar is de natuurbeschermingsgedachte bij velen gaan leven, toen duidelijk werd dat ons leefmilieu dermate verontreinigd wordt door onze afvalstoffen, dat recreatie in de vrije natuur niet altijd meer verademend op ons gestel werkt. Aan de water-, bodem- en luchtverontreiniging moet een halt wor-

den toegeroepen. Allerlei actiegroepen verheffen hun stem tegen natuurbedreigende bestemmingsplannen. Ook de overheid ziet deze moeilijkheden en de inspraak en de hoorzittingen doen hun intrede in het maatschappelijk leven. Enkele actiegroepen boeken successen tegen natuurbedreigende wegenplannen. Schoolvoorbeelden hiervan zijn de werkgroep „De Leidse Baan” en de „werkgroep Amelisweerd”. Het deelnemen van K.N.N.V.-ers aan deze actiegroepen voor het geven van advies inzake de natuurhistorische aspecten van de betreffende actie is, naar ik meen, een zaak die gestimuleerd dient te worden.

T. Kater

Nog eens Mozart

De bijdrage van de heer Belonje over het concert dat Mozart in april 1766 in Utrecht heeft gegeven, deed mij meteen grijpen naar een van de oudere jaargangen van ons Maandblad, en wel dat van 1956. Daar schreef ik namelijk - naar aanleiding van de 200e geboortedag van de beroemd gebleven musicus - over dezelfde gebeurtenis.

De mededelingen van de heer Belonje beschouw ik als een welkome aanvulling op de personalia, die ik ruim 20 jaar geleden wist te verzamelen. Over Baron van Hammerstein en zijn vrouw kon ik maar weinig vertellen, nu kennen wij hem wat beter.

In het Maandblad van 1956 kunt u de toen voorhanden zijnde bijzonderheden vinden over de Utrechtse amateurs, die samen met de jonge Mozart concerteerden: „Monsieur Johnson Le Fils, Monsieur Kirchner Violonist, Monsieur Winter en Monsieur Gorge.

Slaat u het nog maar eens op. Jammer, dat de heer Belonje dat vóór het schrijven van zijn verhaal ook niet even gedaan heeft. Maar het zij hem vergeven. Fijn, dat zijn aanvulling er nu is.

A. Graafhuis

Boekenschouw

Dit najaar is een boekje verschenen waaraan stadsgeenoot en vreemdeling al lange tijd behoefte hadden: een gids die toerist en Utrechenaar kan begeleiden op wandelingen door de binnenstad van Utrecht. De gemeente-archivaris schreef tien wandelingen. Bruna verzorgde de uitgave en hield daarbij voor ogen dat de uitgave een gids betrof. Het boekje is handzaam van formaat en kan in iedere jaszak. De prijs is billijk in verhouding tot de geboden 200 pagina's tekst en de overvloed aan illustraties. Tegen de goedkope papiersoort die gebruikt werd, heb ik geen enkel bezwaar.

Graag had ik direkt hierop de konklusie „alle lof” willen laten volgen, doch de eerlijkheid gebiedt me enkele opmerkingen te maken. Het lofwaardig initiatief is niet foutloos in de boekhandel gekomen.

Allereerst komen er vreemde onnauwkeurigheden voor. De Jellingsteen op het Domplein (p. 64) heeft niets van doen met de Willibrordherdenking in 1939. De steen is een deens geschenk aan de Universiteit die in 1936 een eeuwfeest vierde.

In de kloostergang (p. 63) zit niet, zoals de auteur vermeldt, een lezende monnik op de fontein die Leo Brom vervaardigde in 1916. Zoals P. H. Damsté in het Maandblad (1968), 32-37 omstandig uiteenzette, zit de schrijvende kanunnik Hugo Wstinc op de fontein, die door Jan Eloy Brom werd vervaardigd ¹⁾.

De Buurkerk (p. 42) zou van de tornado van 1674 geen grote schade ondervonden hebben. Slechts de koepel van de toren kwam naar beneden. Dat ook het grote dak instortte en in zijn val de beide halve topgevels aan het westeinde van de zijbeuken ter weerszij-